

Un gran debat per al 86

Jordi Pujol voldria realitzar aquest 1986 un somni que no fou possible l'any passat. Li agradaria asseure's amb Felipe González per parlar sobre què s'ha d'entendre per autonomia.

Els antipujolistes fan brometa sobre aquest somni del president. Consideren que parlar de concepcions autonòmiques és un entreteniment tan estèril com parlar del sexe dels àngels.

Però els fets confirmen que hi ha

El 86 veurà un gran debat entre el govern central i l'executiu del Principat. Un debat on caldrà perfilar què entenen el uns i els altres per autonomia i, també, com cal finançar-la.

Oriol Domingo

tat, a través de la comissió mixta de valoracions que, per part catalana, és unitària, ja va demanar fa molt de temps al govern central de fer aquesta necessària revisió. La petició fou formulada al febrer del 85. I no va ser fins molt després, a final del darrer desembre, que el govern central anunciava que hi havia una proposta per, tot just, començar a negociar amb els governs autònoms. És a dir, es discutirà una qüestió decisiva i inajornable per a la construcció de l'Estat de les autonomies en ple període electoral, com és l'any 86.

Mentre tot això succeeix, els partits parlamentaris tenen uns reptes als quals hauran de donar resposta. Convergència ha de demostrar que el seu nacionalisme és compatible amb el reformisme que impulsa a la resta de l'estat com a opció centrista-progressista que sigui alternativa a la política de blocs que pretenen consolidar Coalició Popular i el PSOE.

Alianza Popular a Catalunya té dues qüestions pendents des de fa temps: assumir sense complexos el

catalanisme i trobar personalitats que vulguin fer-se càrrec de llocs dirigits. El repte dels socialistes és desfer-se de la càrrega que els suposa la dependència del PSOE i de superar la temptació de considerar sempre bo tot allò que ve de Madrid i dolent tot allò que ve del Palau de la Generalitat.

ERC continua sense resoldre eficaçment la consolidació de l'espai d'un nacionalisme d'esquerra parlamentària. Finalment, el repte del PSUC és dramàtic, quasi de subsistència. Fa la impressió que l'històric partit comunista català s'està desfent a trossos. Uns militants «psuqueros» es queden a casa. Uns altres van a parar a l'òrbita del PSC-PSOE, malgrat que reconeixen que el PSC no fa ni política socialista ni catalanista, que precisament són dos signes d'identitat que els encara militants del PSUC consideren irrenunciabils. □

Felipe González i Jordi Pujol, un debat clau, pendent encara

dues concepcions autonòmiques diferents que xoquen amb freqüència. Aquests xocs es tradueixen en la mútua interposició de recursos davant el Tribunal Constitucional. Un dels recursos més recents interposats pel govern de Felipe González ha estat contra un article de la Llei Catalana de la Funció Pública, que exigeix el coneixement oral i escrit del català per a accedir al funcionariat del Principat.

Ha estat un recurs contra una llei aprovada unànimement pel Parlament de Catalunya, fins i tot amb els vots del PSC-PSOE.

Resulta, però, que tres militants del PSC-PSOE són corresponsables d'aquesta decisió governamental, que per alguns és considerada sense embuts com anticatalana i antiautonòmica. Aquests militants socialistes són els ministres Narcís Serra, Er-

nest Lluch i Joan Majó. Aquesta és una contradicció que el PSC-PSOE no es treu del damunt. Caldrà veure què passa el nou any.

Per això, al partit de Raimon Obiols, no li agrada que Pujol vulgui parlar amb González sobre què s'ha d'entendre per autonomia política. Tampoc no li agrada la iniciativa, llançada per Pujol el passat setembre, que, al començament del 86, plantejaria al Parlament un gran debat sobre l'estat del desenvolupament autonòmic, sobre com s'aplica el text estatutari i sobre els problemes que sorgeixen en la seva aplicació.

Aquest gran debat coincidirà amb el sisè any de vigència de l'Estatut. Sis anys és també el període establert pel mateix estatut per a procedir a la revisió del sistema de finançament autonòmic. El govern de la Generali-